1

Скаче сито по полях,
А корито по лугах.

За лопатою мітла
Вздовж по вулиці пішла.

А сокири, сокири
Так і сиплються згори.

Ізлякалася коза,
Затремтіла, як лоза:

— Що там сталось? Що за знак? —
Не збагну собі ніяк!

2

Мов та чорна, мов залізна та нога,
Подалася, пострибала кочерга.

І помчалися по вулиці ножі:
— Ей, держи, держи, держи, держи, держи!

І каструля на бігу
Закричала утюгу:
— Я кочусь, кочусь, кочусь
І ніяк не зупинюсь!

Ось і чайник за кофейником біжить,
Дзеленчить, і деренчить, і торохтить...

Утюги біжать, покрякуючи,
Через ями та калюжі перескакуючи.

А за ними блюдця, блюдця —
Дзінь-ля-ля! Дзінь-ля-ля!
Вздовж по вулиці несуться —
Дзінь-ля-ля! Дзінь-ля-ля!

На склянки —дзінь-ля! — натикаються.
І склянки — дзінь-ля! — розбиваються.

І біжить сковорода біля води:
— Ви куди? куди? куди? куди? куди?

А услід скакали
Кухлі та бокали,
Таці і графини
Посеред стежини.

Стіл плигнув з віконця з усіх ніг
І побіг, побіг, побіг, побіг, побіг...

А на тім на столі,
Наче вершник у сідлі,
Самоварисько сидить
І гукає, і кричить:

— Утікайте, ховайтесь, рятуйтеся! —
І в залізную трубу:
— Бу-бу-бу! Бу-бу-бу!

А за ними слідом з двору
Баба гониться Федора:
— Ой, ой, ой! Бий вас град!
Поверніться назад!

Та сказало їй корито:
— На Федору я сердите! —
І сказала кочерга:
— Я Федорі не слуга!

А фарфоровії блюдця
Із Федори всі сміються:
— Ти не клич нас і не жди,
Ми не вернемось сюди!

Тут Федорині коти
Розчепурили хвости,
Подались щодуху в путь,
Щоб той посуд повернуть:

— Чом, дурні ви тарілки,
Пострибали, мов білки?
Сором бігать за воротами
З горобцями жовторотими!
Он рівчак на повороті,
Ви потонете в болоті.
Не тікайте, почекайте,
Повертайтеся назад!

Тарілки ж біжать, сміються,
А Федорі не даються:
— Краще в полі пропадем,
До Федори не підем!

4

Мимо бігла курка сміла
І той посуд перестріла:
— Куд-куди! Куд-куди!
Відкіля ви і куди?

Посуд їй відповідає:
— В баби нам життя немає,
Не любила нас вона,
Била, била нас вона,
Запилила, закоптила,
Занедбала нас вона!

— Куд-кудах! Куд-кудах!
Жить було вам просто жах!

— Так,— промовив мідний таз,—
Подивися ти на нас:
Ми поламані, побиті,
Ми помиями облиті.

Глянь у діжку, що у баби,
Завелися в діжці жаби.

А заглянь лише в цебер —
Тьма тарганів там тепер.

Ось тому-то ми від баби
Утекли, немов од жаби,
І гуляем по полях,
По болотах, по лугах,
До бабури-нечепури
Не повернемось!

5

І побігли вони на узлісся,
Через пні, купину подалися.
А баба зосталась одна,
І плаче, і плаче вона.

Сіла б Федора за стіл,
Він також помчав що є сил.

Зварила б хоч капусняк,
Та каструлі не знайде ніяк.

Весь посуд утік — дожени! —
Зостались самі таргани.
Ой, горе Федорі,
Горе!

6

Мчиться посуд вперед і вперед,
По болотах побіг, в очерет.

І чайник сказав утюгу:
— Не можу вже йти по лугу.—
І заплакали блюдця:
— Чи не краще б вернуться?

І заридало корито:
— Я розбите украй, розбите!
Та блюдце гукнуло в той час:
— Ой, доганяє хтось нас!

І бачать: за ними із темного бору
Іде-шкандибає Федора.

Та тільки стряслась дивина:
Стала добріша вона.
Тихо за ними іде
І пісню тихеньку веде:

— Ой ви бідні, ви сирітки мої,
Утюги і сковорідки мої!
Повертайтеся додому в цей же час,
Я водою з джерела помию вас,
Я почищу вас пісочком,
Я обдам вас кип'яточком,
І ви будете ізнов
Сяять — сонечко немов!
А тарганів тих поганих геть я виведу,
Прусаків і павуків усіх я вимету!
Мовила качалка:
— Ой, Федору жалко.

І сказала чашка:
— Плаче бідолашка!

І сказали блюдця:
— Треба б повернуться!

І сказали утюги:
— З нею ми не вороги!

7

Довго, довго цілувала,
Милувала їх вона,

Поливала, умивала,
Полоскала їх вона.

— Вже не буду, вже не буду
Я свій посуд ображать,
Буду, буду його всюди
І любить, і поважать!

Засміялися каструлі,
Самоварові моргнули:

— Ну, Федоро, що ж,— гаразд,
Простимо на перший раз! —
Полетіли,
Задзвеніли
До Федори — до плити!
Стали жарить і пекти,
Будуть, будуть у Федори і млинці, і пироги!

А мітла, мітла, мітла, мітла
Заплигала, забуяла, замела,
Ні пилинки у Федори не зоставила.

І обрадувались блюдця —
Дзінь-ля-ля! Дзінь-ля-ля!
І танцюють, і сміються:
Дзінь-ля-ля! Дзінь-ля-ля!

А на білій табуреточці
Та на вишитій серветочці
Самовар стоїть,
Наче жар горить,
Пихкотить він, на бабу поглядаючи:
— Я Федороньці дарую,

Чаєм з цукром почастую.

Призволяйся, Федоро Єгорівно!